

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

Sfântul Proroc Iliu

cristesti1.mmb.ro

taranudanielkonstantin@gmail.com

facebook.com/Parohia „Sf. Iliu” Cristești Botoșani

Localitatea Cristești, județul Botoșani

21 Iunie 2020

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 16 † ANUL II

DUMINICĂ A 2-Ă DUPĂ RUSALIILE (A SFINŢILOR ROMÂNI)

“În vremea aceea, pe când Iisus umbla pe lângă Marea Galileii, a văzut doi frați, pe Simon ce se numește Petru și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari, și le-a zis: Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni”. (Matei 4, 18-23).

Domnul i-a chemat pe Petru și pe Andrei, iar aceștia, lăsând totul, au mers după El. I-a chemat pe Iacov și pe Ioan și aceștia, de asemenea, au lăsat de îndată totul și au mers după Domnul. Dar de ce L-au urmat cu atâta grabă și bucurie? Pentru că au văzut ceea ce este mai bun. Aceasta este deja o lege a sufletului nostru: că îndată ce cunoaște și gustă ceea ce este mai bun, se întoarce de către ceea ce este mai rău și se leapădă de acesta. Cu Apostolii s-a săvârșit ceea ce Domnul avea să zugrăvească mai apoi în pilda comorii ascunse în țarină și în cea despre mărgăritarul cel de mult preț. Această comoară și acest mărgăritar sunt credința în Domnul și împărtășirea cu El prin puterea credinței, iar noi le căpătăm încă de la botez. Pentru ce, dar, prețuim atât de puțin această comoară încât o dăm pe nimicuri? Pentru că nu suntem

învățați prin educație să deprindem gustul ei, iar ea devine străină inimii noastre. Inima noastră nu are cunoștința acestui lucru care este mai bun decât orice altceva. Ea știe doar ce e mai rău și mai puțin rău între cele rele și pe această cunoștință își întemeiază vederile. Aceasta este și pricina pentru care pe alții îi cheamă Domnul și vin, iar noi, deși chemați, fugim de El. (Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*).

PĂRINTELE IUSTIN PÂRVU (1919-2013): “*Omul are atâta sfințenie câtă rugăciune are în el*”. Anul acesta pe data de 14 iunie, s-au împlinit 7 ani de la plecarea la Domnul a vrednicului de pomenire părinte Iustin Pârvu, duhovnicul de la Mănăstirea Petru - Vodă, Neamț.

“Părintele Iustin Pârvu, despre care a cărui chilie, datorită numărului mare de persoane care veneau să-i ceară sfatul, se spunea că este un loc „îngropat în popor”, a fost pomenit astăzi la Mănăstirea Petru Vodă din județul Neamț, în contextul împlinirii a 7 ani de la trecerea la cele veșnice. Slujba de pomenire, precum și Sfânta Liturghie care a precedat-o, au fost oficiate de Preasfințitul Părinte Ignatie, Episcopul Hușilor, alături de un sobor numeros de preoți și diaconi. Credincioși din mai multe județe ale țării au ținut să fie prezenți la slujba Parastasului Părintelui Iustin Pârvu, să se închine și să se roage la mormântul cunoscutului duhovnic”. (mmb.ro)

Rugăciune către sfinții români:

Sfinților români, voi, care sunteți podoaba neamului nostru și roada lui cea mai de preț; mucenici, care ați murit pentru Stăpânul Hristos; ierarhi, care ne-ați păstorit cu sfințenie; cuvioși, care v-ați nevoit ca niște îngeri în trup; mărturisitori, care ați păzit dreapta credință; și voievozi, care ne-ați apărat Biserica și neamul, stați tari, precum ați și stat, înaintea tronului lui Dumnezeu, rugându-vă cu lacrimi să ne ierte păcatele și să ne întoarcă spre toată fapta cea bună. Noi credem și mărturisim că voi, sfinților care ați odrăslit din neamul nostru, sau care ați venit în aceste părți pentru a ne lumina cu viața sau cu moaștele voastre, vă rugați cu dragoste pentru noi și ne sunteți cel dintâi ajutor în fața lui Dumnezeu, și pentru aceasta ne și rugăm vouă cu evlavie: păziți-ne, împreună cu Maica Domnului, de toate greutățile și încercările care se abat asupra noastră; nu de cele ce sunt îngăduite spre pocăință și spre întoarcere la Dumnezeu să ne păziți, sfinților, ci de cele care sunt din răutatea și invidia vrăjmașilor noștri văzuți și nevăzuți, și care sunt mai presus de puterea noastră. Izbăviți-ne, așadar, cu rugăciunile și îndurările voastre, de venirea altor neamuri asupra noastră, de războiul cel dintre noi, de secetă, de cutremur, de foc, de potop, de boală și de toate necazurile pe care din cauza răutății noastre le pătimim. Că, iată, cu nenumarate păcate îl mâhnim pe milostivul Dumnezeu: cu uciderea de prunci cea cumplită, cu desfrânarea cea rușinoasă, cu hoții și viclenii și minciuni, și îndeobște cu toată fapta cea rea. Ne-am îndepărtat sfinților, întru totul de Dumnezeu și de Biserica Sa, și vă rugăm acum să cereți pentru noi iertare de păcate, chip de pocăință și râvnă pentru toată fapta cea bună. Si să ne întoarceți la dragoste pentru Dumnezeu și pentru Maica Sa și pentru Biserica cea strămoșească. Ca nu cumva din pricina noastră să fie hulit Dumnezeu printre neamuri, ci mai degrabă să fim un neam întru care să se slăvească sfânt numele Lui. Ca astfel, ridicându-ne la cinstea cea dintâi, să ne închinăm vouă, iubiți ai noștri sfinți români, și să slăvim pe Dumnezeu cel Unul în Treime, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Sfântul Iulian din Tars

Iulian denumit în surse diverse ca Iulian Martirul, Iulian din Antiohia, Iulian din Tars, Iulian din Cilicia și Iulian din Anazarbus, a fost un sfânt martir creștin din secolul al IV-lea. El este uneori confundat cu Sf. Iulian, care a fost martirizat cu soția lui, Vasilissa. Avea rang senatorial, fiind fiul unui senator păgân și al unei mame creștine. Dorind să evite persecuțiile, femeia și-a dus fiul, după moartea soțului, la Tars, unde copilul a fost botezat și crescut cu evlavie. A fost ucis în timpul persecuțiilor lui Dioclețian. Legenda lui afirmă că el a fost supus unor torturi groaznice și purtat zilnic timp de un an întreg prin diverse orașe din Cilicia. Apoi a fost așezat într-un sac cusut pe jumătate plin cu nisip, scorpioni și șerpi veninoși și aruncat în mare. Marea i-a dus corpul la Alexandria, unde a fost îngropat, înainte de a fi mutat în Antiohia. Sfântul Ioan Gură de Aur a ținut o predică în onoarea lui Iulian la Antiohia, a cărei bazilică este considerată a fi locul de odihnă veșnică a moaștelor lui Iulian. Sărbătoarea lui este 21 iunie în Biserica Ortodoxă și 16 martie în Biserica Romano-Catolică. (https://ro.wikipedia.org/wiki/Iulian_din_Tars).

Pentru a-și limpezi mintea și a-și dezvolta sensibilitatea, pentru a-și dirija voința într-o direcție pozitivă, creștinul are nevoie de post. Aceste trei capacități ale omului se întunecă și se atrofiază cel mai mult „de mâncare și de băutură și de grijile vieții” (Luca 21, 34) și prin acestea ne îndepărtăm de Dumnezeu, Izvorul vieții, cădem în păcat, în stricăciune și deșertăciune, desfigurând și întinând în noi chipul lui Dumnezeu. Lăcomia și îmbuibarea ne ținutiesc de pământ și ne retează aripile sufletului. Cât de mult se înjosește omul făcându-se rob pântecelelui, mâncării și băuturii! Își pervertește firea, cea creată după chipul lui Dumnezeu, se face asemenea dobitoacelor necuvântătoare, căzând chiar mai jos decât acestea. Vai nouă, cât de mult suferim din pricina patimilor, năravurilor noastre nelegiuite! Ele ne împiedică să-L iubim pe Dumnezeu, să ne iubim semenii, să îndeplinim poruncile Domnului. Ele fac să prindă rădăcini în noi ucigătorul egoism trupesc, care, de cele mai multe ori, duce la pierzanie veșnică. Astfel, bețivului, pentru a-și satisface o plăcere trupească și pentru a se îndobitoci, nu-i pasă că cheltuiește o groază de bani, dar se zgârcește când este vorba să dea un bănuț unui sărac; fumătorul risipește în vânt sute și mii de lei, iar când ar trebui să dea câțiva bănuți unui sărac, spre mântuirea propriului său suflet, ezită. Iubitorul de haine luxoase, de mobilă și vase scumpe cheltuiește ca să-și facă pofta sume imense, dar trece indiferent și disprețuitor pe lângă săraci. Cei cărora le place să mănânce bine și care nu se dau înlături să cheltuiască mult pentru o masă, nu se îndură să dea săracilor nici măcar o firimitură. Postul îi este necesar creștinului deoarece, de la înomenirea Fiului lui Dumnezeu, firea omenească a fost înduhovnicită, îndumnezeită și noi tindem acum spre Împărăția de sus, care „nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14, 17). „Bucatele sunt pentru pântece și pântecele pentru bucate și Dumnezeu va nimici și pe unul și pe celelalte” (1 Corinteni 6, 13). A mânca și a bea înseamnă a face o patimă pentru plăceri trupești și aceasta este o caracteristică a păgânilor, care, necunoscând desfătări spirituale sau cerești, își irosesc viața în plăcerile pântecelelui, mâncând și bând în exces. De aceea Domnul osândește de mai multe ori în Sfânta Evanghelie această păgubitoare patimă. Este oare rațional ca omul să trăiască mereu într-un delir al pântecelelui, într-un râgâit de mâncare? Poate fi redus omul la o bucătărie ambulată, sau la un coș în continuă fumegare, cu care i-am putea compara, pe bună dreptate, pe cei ce fumează continuu? Credem că nu. De aceea, să iubim postul pentru că nimeni nu se poate lupta cu duhurile rele și cu patimile întunecate, egoiste, dacă nu a dobândit mai întâi lumina harului divin prin post și rugăciune.

Sf. Ierarh Grigorie Dascălul, Mitropolitul Țării Românești

Născut la București în 1765, Sfântul Ierarh Grigorie Dascălul a fost mitropolit al Țării Românești între anii 1823-1834. După ce a studiat la renumite școli din București, a ajuns ucenic al Sfântului Paisie Velicovschi, fiind călugărit la Mănăstirea Neamț. Dornic de desăvârșire, la îndemnul Sfântului Paisie tânărul monah Grigorie viețuiește o perioadă de timp la Sfântul Munte Athos. Revenind în țară, se așază la Mănăstirea Căldărușani, așezământ monahal reorganizat de Sfântul Cuvios Gheorghe, starețul Mănăstirilor Cernica și Căldărușani. În anul 1823, Sfântul Grigorie a fost chemat la București de domnitorul Grigorie Dimitrie Ghica, fiind ales mitropolit al Țării Românești. Ca arhipăstor, Mitropolitul Grigorie Dascălul a desfășurat o neobosită activitate pastoral-misionară și social-culturală, numind ierarhi în scaunele episcopale de la Argeș, Râmnic și Buzău și întemeind școli teologice în fiecare dintre aceste centre eparhiale. Întreaga viață și lucrare a Mitropolitului Grigorie în slujba Bisericii a fost un exemplu de sfințenie și de iubire jertfelnică pentru păstoriții săi, de sprijinul său material beneficiind numeroși săraci, văduve, orfani, cărora le-a oferit hrană, adăpost și cărți de învățătură. La moartea sa au rămas o mulțime de cărți pregătite pentru a fi oferite în dar școlărilor. Activitatea Sfântului Ierarh Grigorie Dascălul în scaunul de mitropolit al Țării Românești a fost întreruptă de către administrația rusă instaurată în Principatele Române, fiind exilat timp de peste patru ani la Chișinău, Buzău și Căldărușani. Sfântul Ierarh Grigorie s-a îngrijit, în mod special, și de restaurarea Catedralei Mitropolitane din București, precum și de traducerea și tipărirea în limba română a Vieților Sfinților, pe care le consideră „atât de folositoare pentru formarea duhovnicească și luminarea sufletelor credincioșilor”. Pentru viața, activitatea și strădania sa duhovnicească, Sfântul Ierarh Grigorie a rămas în istoria Bisericii și a poporului român drept cel mai de seamă întâistătător al scaunului Mitropoliei Țării Românești din secolul al XIX-lea, fiind cunoscut cu supranumele de „Dascălul”.

Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul - 24 iunie

Sf. Ioan Botezătorul a fost conform evangheliei după Luca fiul preotului Zaharia și al Elisabetei. Preotul Zaharia și soția lui Elisabeta nu au putut până la bătrânețe să aibă copii. La poporul evreu acesta era considerat un neajuns ce se abătea asupra familiei din partea lui Dumnezeu. Uneori nici jertfele nu le erau primite la templul celor ce nu aveau copii. În vremea împăratului Irod cel Mare, în timpul săptămânii când era de rând la templu, Zaharia a intrat să tămâieze. Pe când tot poporul era afară și se ruga, i s-a arătat îngerul Domnului stând de-a dreapta altarului tămâierii. Este anunțat că i-au fost ascultate rugăciunile și că Dumnezeu le va da un copil, căruia trebuie să-i pună numele Ioan. Pentru că a fost neîncredător în vestea adusă de Arhanghelul Gavriil, Zaharia a rămas mut până în ziua când s-au împlinit acestea. Când a venit vremea să nască, Elisabeta a născut un fiu. În a 8-a zi când trebuia tăiat împrejur, s-au strâns vecinii și rudele și voiau să-l numească pe prunc – Zaharia – ca pe tată. Pentru că era soție de prooroc și avea și ea darul proorociei, Elisabeta spune că se va chema Ioan. Pentru că cei strănși obiectau și îi cereau părerea, Zaharia a scris pe o tăbliță: „Ioan este numele lui” (Luca 1,63), iar în clipa următoare a putut din nou să vorbească. Fiind martorii atâtor minuni (stearpa a născut la bătrânețe, și mutul a început să vorbească) cei strănși au început să se întrebe „Ce va fi oare acest copil?” (Luca 1,66).

